

HAVONKÉNT MEGJELENŐ TÁRSADALMI ÉS VALLÁSI KÉPES FOLYÓIRAT,
 MELYBEN MINDENEKELŐTT A KISUJSZÁLLÁSI REFORMÁLT EGYHÁZ HIVEIHEZ, DE MÁS HELYEKEN LAKOZÓ
 EMBERTESTVÉREIHEZ IS SZÓL: TÖRÖK IMRE KISUJSZÁLLÁSI REF. LELKIPÁSZTOR FELELŐS SZERESZTŐ.

Csel. 20. 28. Viseljetek gondot magatokról és az egész nyájról, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett az Isten anyaszentegyházának legeltetésére.

Ap. csel. 20 24 Semmivel nem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csak hogy elvégezhessem örömmel az én futásomat, melyet vettem az Ur Jézustól

Jézus Krisztus szavai: Máté 10. 40. A ki tégedet befogad, engem fogad bé; és a ki engem befogad, azt fogadja bé, a ki engemet elbocsátott.

A Sátán jelei és az apostolok jelei.

Valamelyik vasárnapon predikáltam e tárgy felől. Hogy több hajlékban is tudjanak erről, le is írom. Mint lelki értelemben vett telefon-központ, olyannak kellene lennie a lelkipásztornak; ő csenget, szól minden szívhez, aztán jön az ő csöngetésére a válasz: a hivek jó cselekedetei, tisztas kerestyéni élete.

Halljátok, mit kiáltok széllyel városunkban 2000-nél több, — idegenbe másfélezer házhoz! —

A Sátán — a Gonosz, a Kisértő, akárhogy nevezzük — száma légió, azaz: temérdek — szüntelenül járja a világot. Körüljár és öldököl... sziveket, azokon tapos, azok könyében és vérében kacagva gázol. Elpusztít minden szépet, minden boldogítót.

Jelei közül egynehányat ide írok, de lehetne erről írni [nem egy ilyen

kiesi cikket, nem is könyvet, hanem ezer kötetekből álló könyvtárat. A Sátán jeleiről!

Emitt színlapba burkolt brauning pisztolyt ad Bagrov kezébe Kiew városában, hogy lölje le azzal nemzetének egyik kiváló fiát, a császár után első hivatalnokot: Sztolypin miniszterelnököt. Hogy szeretteire micsoda borzalmas csapást hoz a gyilkos, meg ártatlan gyermekeire, szegény hitvesére a meggyilkoltnak; hogy gyalázatot hoz a gyilkos az ő fájára, Izráel késő utódaira, kik pedig annyira tartják a „Ne ölj”-t, hogy még a csirkének se szeretik a vérért látni, — s milyen zavart s bajt okoz az orosz nemzetnek, melynek egész nagy földje, mintha aknákkal volna aláásva: minek volna ezt részletesen leírnom... A Sátán kacag, s megy tovább...

Napnyugaton forrongást önt a nemzetek szívébe s azok királyi koronákat gurítanak le, vagy akarnak legurítani fejedelmek fejéről. A vizsály szörnyüségait szórja szét a szivekben s mikor dörög a fegyver, sir a vészkiáltás, telik a börtön, csorog a vér... a Sátán kacag és tovább megy.

Ismét másutt, Vín városában, vagy hol? — az asszonyok, szegénysorsu családanyák szívéhez beszélt: „Ma holnap nem főzhetsz hust apró, sápadt családodnak; a hus drága. Munkából hazajövő férjed asztalára alig tehetsz egy kis hig levest. Ruházni tieidet? — Hogyan, miből; hiszen méregdrága a legutolsó lábbeli-darab is, s annak is felerésze, papir, meg keményre szikkadt csiriz. Ne türd... Mozduljatok meg, gyűljetek, seregeljete össze, jajduljatok fel, vigyétek ki panaszaitokat, keserveteket az utcára... aztán, hajrá, veres lobogót a kézbe, sikoltsatok, legyetek hiénákká, zugjon fel a forradalmi dal“... Így a Sátán. És a hatalmába került szivek tizezrével omlanak ki az utcákra, terekre... és barrikádok emelkednek, sebeültek jajgatva fekszenek szerteszét... És a Sátán kacag és tovább megy.

Irjam-e még tovább is? Elmondjam-e, a mivel ujságok töltik gyomrukat s olvasóik éhes lelkét... az iszonyatokat, a gonosz Sátán jeleit? Vagy inkább busultan hallgassak el? Csak azt iktatom még ide, hogy nincs olyan szív, kit a Sátán sürjen ne ostromolna. Most az olaszoknak ígért „tartomány“-t: Tripoliszt és ime a tenger vize fölött csatahajók köhögnek, nagy ágyugolyók sísteregve loccsannak a tengerbe... reményteljes küzdő vitézek mély sirba szállnak, sós viz a derekaljak, hullám a párnájok; sebek, vér, pusztulás,

anyák gyászfátyola, özvegyek istápnélkül maradása, ártatlan gyermekek árvasága, — s tán egy régi birodalom semmiségbe sülyedése. — A sziveket uralomvággyal sarkaló, telhetetlenséggel töltögető Sátán munkája ez, kinek vér az itala, jajszó a muzsikája. —

Máskor egyes embernek, tán egy katonatisztnek szól a szívéhez, hogy ölje meg nyílt utca során bajtársát. Holnap, vagy még ma a te szivedhez szól. Vigyázz! Igér, csábit, romlásba ránt. Lopj! — ezt mondja — s aztán bevigyorog a börtönöd vasrácsán. — Öljl! — ezt mondja — s aztán — ott kacag az akasztófád fölött... Paráználkodjál! — ezt mondja — s aztán, mikor gyalázatot hoztál magadra. Isten képét magadról leszaggattad s olyannál lettél, mint a váz, össze, koppasszá, fanyarrá, öreggé idő előtt, halottá életedben, kinek a jó kedély gyűlöletes, az öröm döglelet — akkor elrug magától a Sátán — s egy örömkönyvével megkoronáz...

De vannak — s ez a vigasztaló! — a Sátán jelei mellett az apostoloknak is jelei.

A biblia még tán minden házban ott van. Hogy micsoda jeleket tőnnek az apostolok, kikre az Urnak Lelke szállt, kiki elolvashatja. De hát ma? Vannak-e még ilyen jelek? Óh igen. Titkon, szépen — lassan, de bizonyosan épül, mint a tenger mélyén a korallok építménye, alig észrevétetve, de szüntelenül növe-növekedve, az Isten országa. Szegény Waldeck Valéria grófnő, egykori kedves tanítványom két éve lesz ide s tova, hogy a tenger mélyén enyészik. Lelke ott fenn a magasságban, az Ég kapujából mintha alá nézne: tengerzöldszinü az ő dicsőséges köntöse, tengerhab a fodra, korall a koronája... És kezével, mintha lemu-

tatna a földre s így szólna: Harminc-szobás kastélyt kengyeli határban, harminc hold a kertje — gyönyörű szép fái, bokrai között boldog lettem volna — adjátok árváknak, utolsó szegénynek, utra kivetettnek! — Im az apostolok jele! Isten kezének gyönyörű munkája!

Hát azok meg kik, jöttek nyugot felől, messze országokból, nyolevan-négy esztendő öreg ember vezeti őket, Angliából, Svájcban apostolok jöttek. Láttuk őket miközöttünk. Mint a vér bekerengi a testet s beme-gyen a szivbe, bejárták hazánkat s azután bementek az ország szivébe, Budapest városába: az ugynevezett presbyteri világszövetség híres-neves emberei. Láttak, hallottak ők is itt sokat s Istennek hála! szives vendég-látásunkért, meg a mi páratlan szépségű magyar földünkért azt mon-dották rólunk egy értelemmel: „Soha-sem voltunk ily barátságos s tündérszép országban!”

Igaz, hogy itt-ott szemet szurt nekik egy és más pl. a sok katona, kik a vasutat őriztek, melyen ment trónörökösünk a felsőmagyarországi katonásdira. „Nagyon szerethetik önök a trónörököst, hogy így őriztetik. Nálunk Angliában a koronációkor egy rendőr ha felemelte a kezét, az elég volt arra, hogy az az óriási embertömeg szétváljék, mint Verestenger vize régen, s utat engedjen a királynak. Igaz, hogy máskor meg a királyi herceg automobilja előtt emelte föl kezét a másik rendőr s a jármű fékezett,

megállt, mert... egy mankós, öreg koldusasszony ment át a kocsin.” Ezt beszélték...

Tátralomnic gyönyörű szállodája angolosan mondva: a Pelesz-hotell — se látott még olyat, s ki tudja, mikor lát? Magyarország gyönyörű szépségéért, Kárpát szent béréért, angolok, svájciak adtak hálát az Istennek. El-énekelték együtt, valami szép terem-ben összegyűlve a CIII. zsoltárt, aztán az agg Metyusz bibliát olvasott, egy — skót pap imádkozott — dicsérték az Urat.

Budapesten miket szólottak s az ország különböző részéből egybegyűlt magyar apostoloktól mikeset hallottak, egy könyvben lesz összegyűjtve, meg-irva: ára 2 korona.

Apostolok jelei ezek. Égő buzgó-ság, fáradhatatlanság, — Isten tiszte-lésében, emberek szeretésében, Isten országa építésében, emberi boldogság előrevitelében.

Gyönyörű munka — apostolok jelei — erősebb vagy te a Sátán munkájánál, mert eljön az idő, hogy Szeráf angyalok bontják ki e föld felett dicsőséges szárnyaikat, a Sátán pedig összevonja nagy denevér-szárnyát... és megszégyenül.

Emberek, testvéreim, kedves olva-sók! Melyikhez pártoltok: a Sátánhoz vagy az apostolokhoz, az Éghez, vagy az Istenhez? — A jóhoz vagy a rossz-hoz? Isten országához vagy a pokol-hoz? — A boldogsághoz vagy a kárhozathoz?!

Ember, vigyázz!

Ember, imádkozzál!

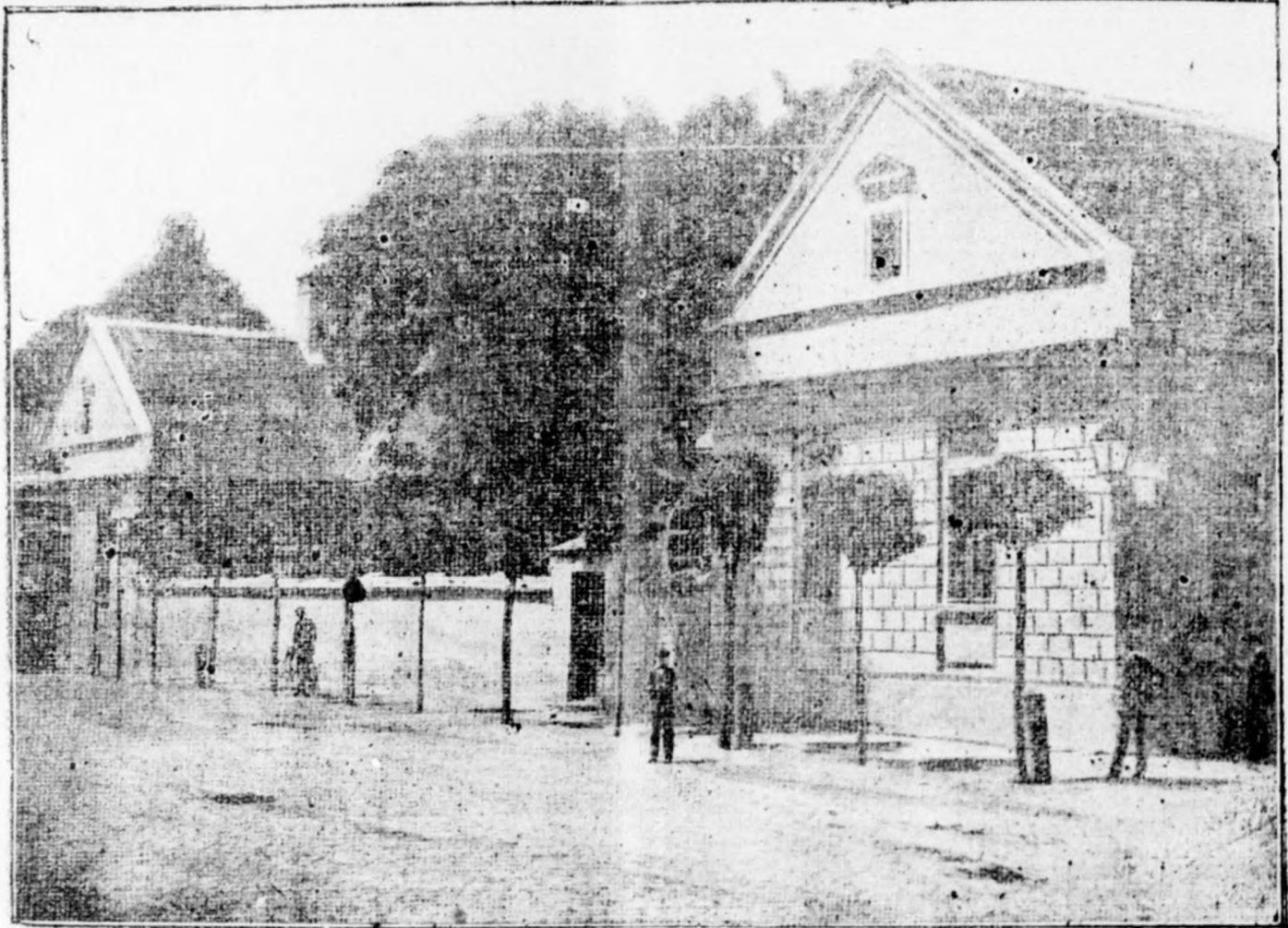

Régi egyházi épületek Debrecenben.

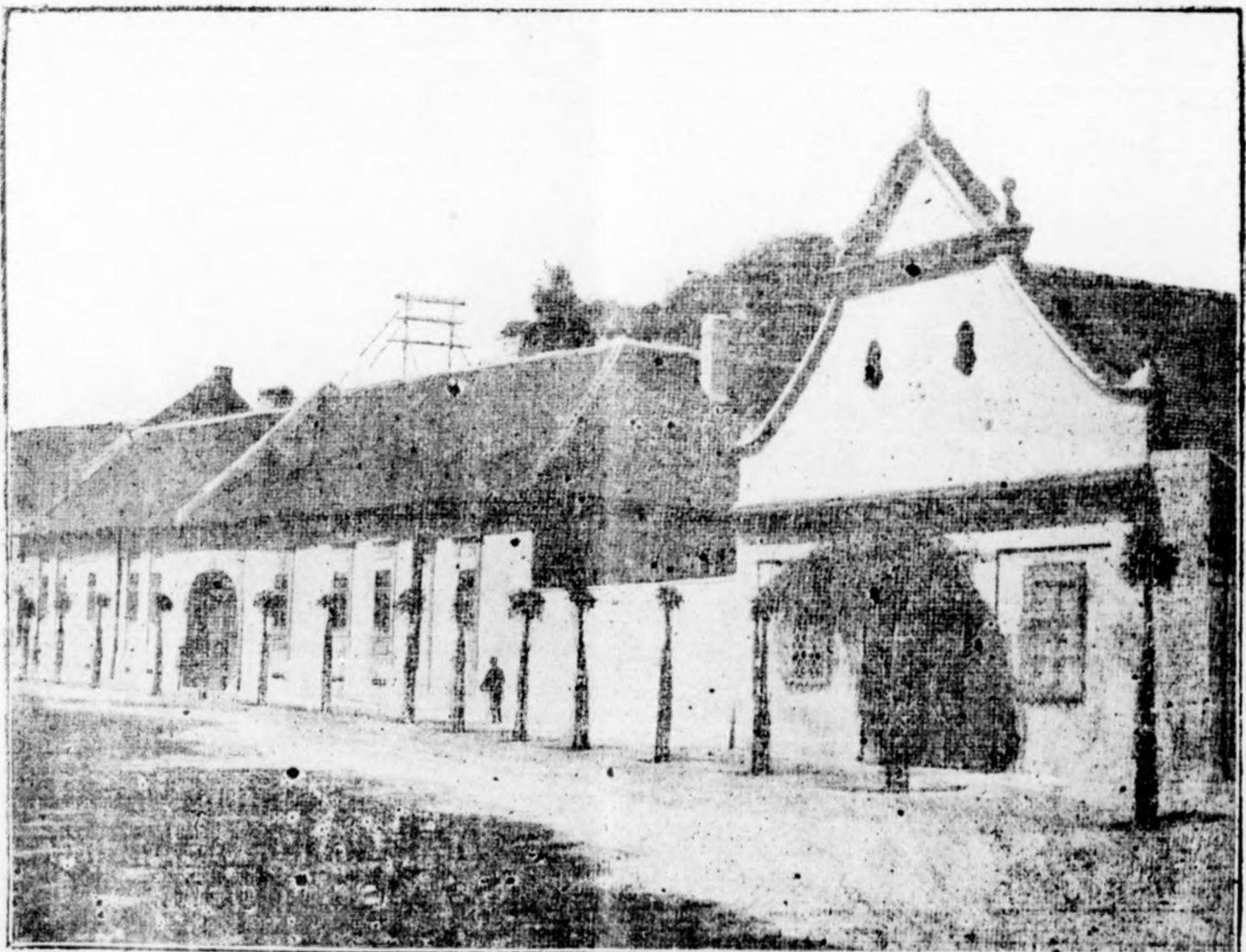
Hatvan utca sarkán, a Nagytemplom mellett, lebontották a püspöki lakot, az

ódon lelkészlakást utána a Kollégium felé s a kántorházat is, — és nagy rontó-

1. A régi püspöki lak.

2., A régi lelkész és kántorlak, jobbról elől a „Méliusz-fája”,

kedvükben egy professzor lakását is. Hejh, micsoda üresség tálong most az Egyház-téren; de micsoda palota emelkedik majd

azon az ásitó telken, azt kell majd megnézni!

Mindent nagy kőrakásokra hánytak széllyel, csak egy árva fának, sok százéves

fának: a Méliusz uram liciom-fájának kedveztek. Csoda egy plánta az. Árokiparton, gyepük alján foganó liciom (nálunk hibásan úgy hívják, hogy: Jázmin; Debrecenben meg azt mondják róla, hogy: Iszalag. Becsületes, igaz nevei pedig im ezek: Eleven-gát ' meg ,Sem-fü, sem-fa.“ — Kis rózsaszín — lilás csillagos virága, piros kis gyümölcse, lehajlós az ága) — beköltözött nagy Debrecen városába, belekapaszkodott egy ablak vasrácsába, megfogta, el sem eresztette, most is fogva tartja. Meghagyták a falnak egy darabját véle, megkegyelmeztek a „Méliusz fájának.“

Öreg házak, régi ekklézsiái épületek, bucsuzom töletek. Bucsuzóra kis ujságomban kinyomattam képetek-mását. Öreg tisztes házak, mellettek elmentem egy

nehányezerszer, mint iskolás gyerek, de már a szépapám is: Török András, későbbi abádi tiszteletes is azonképen.

Baltazár főltiszteletü ur már, úgy lehet, két esztendő múltán szép uj háromemeletes palotában lakik; Erős püspök se lakhatott már az öreg házban, (ő már más hajlékba méne!), de még Kiss Áron pátriárcha ott lakott vala és Révész püspök is, meg Némethy Lajos nagytiszteletü uram, ki boldogult atyámat eltemette s Szotyori Nagy Károly tiszteletes kántor uram, ki, ha megeresztette nagy öblös hangján: Halld meg lélek, mert néked beszélek... félve rezegtek össze a fák a Hatvan-utcai temetőn.

Régi emberek, régi öreg ekklézsiális házak... régi szép emlékek, Isten véletek!

Ének a drágaságról.

Nem restellem bevallani, hogy egy a fővárosban megjelenő hatalmas napilapból vettem át legalább töredékeiben azt a cikket, mely engemet igen-igen megragadott, s mely hiszem, mindenkit gondolkodóba ejt, s tanít s azon felül, hogy elsóhajtjuk, hogy: bizony igazat mond a cikk! — tán valami elhatározásra is rábir az bennünket. Ezzel a reménységgel küldöm a nyomdába.

Halljuk tehát, mi a drágaság?

„A drágaság az a kerék, mely a világon gázol. Ez az a kréta, mely minden számítását áthuz. Szorzó a bajban és osztó a szerencsében. Bölcsője a nyomornak és koporsója a meglegedettségnek. Lakodalma a családi viszálynak és válópöre a családi békének. Asztala az üres tálnak és nyoszolyája az álmatlanságnak. Ez az a kés, mely a vándorbotot metszi a népnek és az a fa, mely az éig tud nőni.

Tolvajkéz, melynek szabad a zsebedbe nyulni. Harács, melyet fizetsz, noha nem

foglalta el városodat az ellenség. Uzsora melyért nem kapsz kölcsönt, melynek nem irsz alá váltót, mégis megadod. Adó, melyet nem szavaztak meg a parlamentben s melyért nem viszi el a párnádát a végrehajtó, mégis mindennap leszurod.

Ez az az özönviz, mely soha sem apad, hanem napról-napra árad. Nem negyven napja, hanem negyven esztendeje lessük az első napsugarat, mely felhőit meghasítja, de hasztalan. A drágaság özönvize egyre nő s már fulladozunk benne. Szegény anyagi existenciánk már csak az orrán lélegzik valahogy, a száját jóformán ellepte a drágaság árvize.

A drágaság az örök téma, az örök panasz, az örök fogfájás, az örök túske az ujjunkban. Örökös néma jaj a világ száján és ordító némaság a szenvedők szívében. Nemzetközi soványító kura, melynek nem kell Marienbád. Szük szoknya a világ testén, melynek örökös a divatja; kényszerzubbony

melyet mindnyájan viselünk, a nélkül, hogy dühöngő bolondok volnánk, mert hiszen a bolondul dráguló élet bolond játékait, fricskáit, ütlegeit és tréfáit békén türjük.

A drágaság az a Dzsingisz kán, a ki nem rohan a világra félmillió kutyafejű tatárral, hanem csak egy árjegyzékkel a kezében. Ő ezzel az árjegyzékkel kiveri a beteg kezéből az orvosságot, fellöki a reszkető állu öreg előtt a leveses csészét, kiüti a gyermek szájából a tejes poharat, megvonja a dolgozó embermasinától a gőzt, mely mozgatja. A legszerényebb tüzhelyeken eloltja a tüzet, feldönti a fazekat, a lakókat kikergeti a lakásból és belegyömszöli a pincékbe, a tömeglakásokba, a menedékhelyekre, szegényházakba és a — börtönökbe Vagy a sirba. Ezrével pusztulnak el világszerte a drágaságnak e fakóarcu, vékonycsontu, madárhusu kis és nagy rabjai és mártirjai, a kik ennek az egyre kövéredő árjegyzéknek a számain kocsi-káznak, lovagolnak, kerekeznek, keringenek és forognak el tova, a semmiségbe, beláthatatlan menetekben.

De a Vagyoni Rend kasztjainak nemcsak a legalsó, legszegényebb páriáit nyomja a drágaság, hanem a felsőbb rétegeket is. Nemcsak az egy-, hanem a két-, három- és négyszobás lakásokban is állandóan ott jár, kel és terpeszkedik a gond, a megdöbbenés, a panasz a tanácstalanság és a szükség: a drágaság megannyi kölyke. A perzsa- és szmirna-szőnyeg fölött is érzik az uj özönviznek a folytonos emelkedését.

És hogy a modern ember látja mindennek ezt a rohanó és szinte ellenséges drágulását, valamelyes csalódást érez. Csalódást — mindenben, a mi itt e sárgolyón haladást, csinosodást, kényelmet, fejlődést és leleményt jelent.

A gép egykor azt ígerte, mikor a kézműves szájából kivette a falatot, hogy ennek az osztálynak a romjain boldogabbá

teszi az emberiséget, mert, ime, úgy nehezedik rajta a drágaság, hogy talán ennek a terhe alatt inog és reng folyton a föld.

A gőzmalom azt ígerte, mikor megette a kis malmokat, hogy jobb és olcsóbb lesz a kenyér. És az drágább, savanyubb és az emberiség könyétől sós.

A vonat tündérországbeli kényelmet s a könnyü forgalom révén nem álmodott olcsóságot ígért. A kényelem, igaz, egyre tökéletesedik, a forgalom egyre könnyebbedik, de, hajh, gyorsvonaton utazik a soha sem álmodott drágaság és a nyomor is.

Hogy a villámot szolgálatába fogta az ember, lelkünkön egy uj, szebb, boldogabb hajnal elektromos napjának sugarai cikáztak át. Igaz, irunk, olvasunk a megkötött villám fényénél, láthatatlan paripái visznek egyik városrészből a másikba, de mit ér, ha e csudás, modern világ mögött kullog a drágaság. S mi e drága, fényes, kényelmes élet robotoló rabszolgáivá váltunk kiknek munkájával, nyugalomával, tétével, lelkével kiméletlen, uzsorás és zsarnok rendszer vagy gazdasági folyamat rendelkezik.

A polgári társadalom a nagy haladás utján érkezett a lemondások stációihoz. Nincs egyéb orvosszere a drágaságnak — a lemondásnál. Lemondás a fölösleges kényelemről, a nélkülözhető ruháról, lemondás az asztal és konyha tulzásairól, melyek nem föltétlenül szükségesek az egészséges táplálkozáshoz s lemondás minden kellemes, de nem életbevágóan fontos járulékról a modern életnek. Az erszény forradalmát kell produkálni a drágaság zsarnoksága ellen, az igénytelenség obstrukciójával kell visszaverni a drágaság durva rezsimjét. Csak így tudjuk fölszabadítani magunkat és erszényünket egy folyton emelt adó és egy senkinek sem felelős, gonosz rezsim járma alól. Vissza kell térnünk abba az igénytelenségbe, melyben akkor élt az

emberiség, mikor a gép, a gyár, a vasut és az elektromosság nem ígért neki semmit: hogy élvezhessük azt, a mit adott. Mert mit ér az embernek az olyan fény, melyért a szeme világát kell megrabolnia, hogy éjt s napot együvé lévő munkával fizesse meg az árát és az olyan kényelem, melynek az élvezetében a drágaság elviselhetetlen terheit kell cipelnie“.. Ennyit a más ujságjából!

A drágasághoz mint embernek és kenyérkereső családfőnek nagyon is sok közöm van nekem is; mint e kis ujság szerkesztőjének, kevesebb. Felemelte a munkás munkabérét, a termelő, az élelmicikk, a fontos háziszükségletek árusa meg, hogy úgy mondjam: visszalőtt, felsrófolta az árát a betévő falatnak, minden darab ruhának, úgy, hogy nyöghetünk belé.

Sokkal több közöm van aztán ahhoz, hogy se a gép, se a malom, se a vonat,

se a villany nem ad, csak ígért, az embernek boldogságot, nyugodalmat. Bizony nem ad, mert nem adhat. Boldogságot nem a föld ad, hanem az Ég; nem az ember tálmánya, hanem az Isten kijelentése, nem a zugó-zakatoló masinák, hanem a halkan zengő ének, a csendes imádság.

A föld drága kenyérével szemben ime kínálja az Ég az Élet kenyerét; nem kincsért, aranyért, ezüstért, hanem Istennek ingyen kegyelméből. Drága a tüzelőfa, — de a Krisztus adja az ő keresztfáját — hitért, hit által, mi minden szivben megterem, ha a szivet Istennek adjuk. Drágák a lakóhelyek — de nyitva a templom, ott mindenkit vár az ő helye . . .

A földi ember pénzért ad, az Ur ingyen. S ki ad jobbat: — az ember-é vagy az Isten?

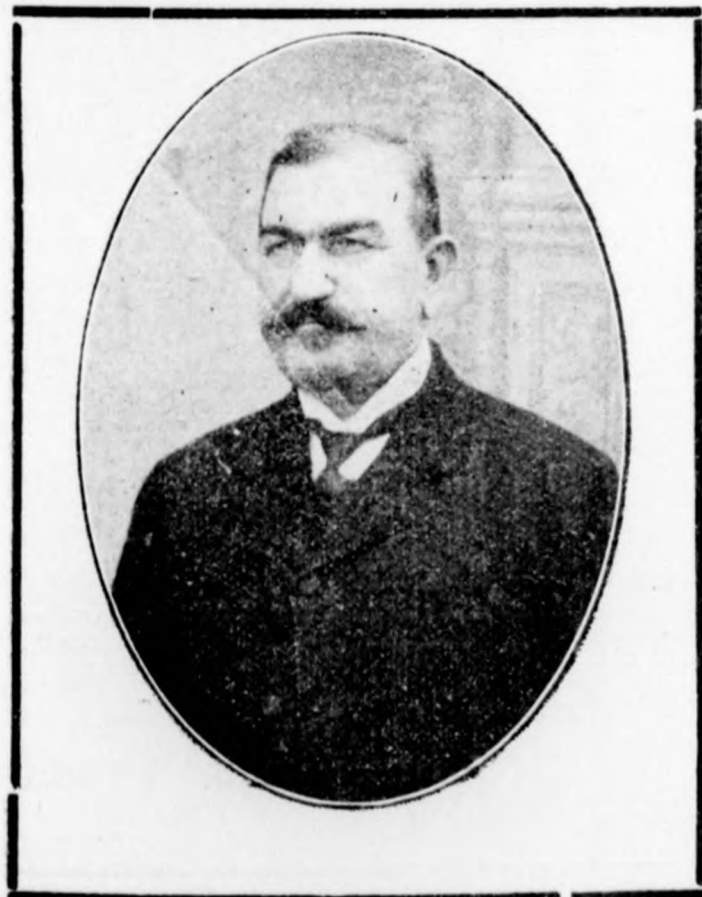
Az én első tanítóm.

— Néhai Csegey János presbyter emlékezete. —

Boldog gyermekkorom emlékei fűzik lelkemet az ő nevéhez. Mikor még én kicsi gyermek voltam — bizony már annak ide s tova 40 esztendeje — atyám-anyám

házához egy erőteljes, szép vastagon ivelt szemöldökű fiatal ember került s odajött lakni hozzánk; odajött Debrecenbe tanulni az öreg iskolába, a kollégiumba. Kisujszálási fiu volt: Csegey János.

Apám-anyám már akkor papnak szántak engem, pedig alig látszottam még ki a földből. A nálunk lakó nagydeákok meg elkezdték tanítani, kezdvén a tanítást akkori módszer szerint a nagy Á betűvel, mely miért, miért nem, első az Ábc-ben. — Tábla volt a festett siffon oldala, íróeszköz a kréta, s énreám úgy ragadt a tanítás, mint kréta a siffon oldalához ahogy tapadt. Alig mondá el egyszer-kétszer előttem a jó Csegey — az én első tanítóm — hogy Á B — Ab, már tudtam is s máig is tudom. Ő aztán elszakadt Debrecenből hamarosan s itt lakozott, itt élt, itt munkálkodott egészen a folyó évi július 29-ig; akkor lezárult a szeme utolsó álomra s elcsitult a tenger szenvedés, melyek elkészítették a halálra Így ment el az én első

tanítóm legelső, a legfőbb Tanítóhoz, a Mesterhez, a Jézus-Krisztushoz. Áldja meg az Isten! Barátságsszerető, magyar-szívű ember volt, mint sirjánál is mondám: nem spongyiából való volt a szive, mint oly sokaké e máj világban, kik felszippantják a barátságot, aztán — mikor akarják — kieresztik a szívökből. Halála előtti napon is voltam nála, elköszöntem tőle debreceni utam előtt. Felderült az arca, édes emlékek ragyogása volt homlokán. „Tisztelem a debrecenieket“ — mondá. Majd tréfált

még az elmulással is. Valami kemény tárgygyal meghorzsolt orrára mutatván, így szólt: A mennyország kapujánál voltam s Szent Péter a kulccsal az orromra ütött „Nem takarodsz innen!“

Jó kedélyét, szeretetét, szive épségét annyi gyötrellem között is utolsóig megőrizte.

Neki csendes nyugodalmat, szeretteinek vigasztalódást kívánunk sokan, kiknek van szívünk s tudunk embert szeretni hibáival, gyarlóságaival együtt is!

Nagy Lajos emlékezete.

Szelid arcu ifju embert, atyja-anya boldogságát, a legkisebbet, a legkedvesebbet a gyermekek közül, temettünk augusztus hó: 26-án, Más házaknál Lajos—napot ültek zeneszóval, pohár csengéssel, szivből kicsorduló örömmel, ott pedig Nagy István gazduram házában könny hullott, zokogás hallatszott, koporsóban feküdt, halotthalványan a kedves jó fiu. Óh földi életnek legnagyobb próbája, szülői szivnek sűrű tartó siralma: édes jó gyermeket eltemetni,

arcát nem látni, szavát nem hallani soha többé. Remélünk az utolsóig, míg ágyán ott fekszik halálra megérve, kéztördelő imánk meg nem szünik, s jaj! egyszer utolsót rándul az összegyötört test, még egyszer fellobban kialudni készülő mécses gyenge lángja azután sötétség szakad ránk és jajszóval kiáltjuk: Nincs, nincsen többé! Pedig van, pedig él akkor is, de többé nem idelelni, hanem odafenn . . . Óriási közönség gyült össze a temetésen, sokan osztottak gyászában a bánatos családnak Ez jól is van így, szép is, sirunk a sirókkal; de majd mikor szegény édes anya sorba-rendbe teszi édes jó fia ruháját, amiket még tán kisdéd korában viselt a fiu, meg a tanu'ó könyveit, meg ezt, meg azt — mind a fiáé volt, s aztán beszél azokhoz a néma ruhákhoz, könyvekhez, aztán sorba csókolja azokat, aztán könyvet sir rá, szivéhez szoritja s aztán leroskad az asztal mellett s szüntelen ezt hajtja: Édes fiam, édes fiam . . . akkor majd jó Isten, könyörülj rajta s vigasztald meg, őt is, minden gyászolót is . . .

Az alvót áldd meg szép lágy szemfedele alatt, szelid lelkét pedig a boldog lelkek seregébe fogadd bé!

Helyben lakó testvéreimet, a további szives adakozásra kérem, hogy a **VIII.** évfolyamot is megérhesse a „**Szeretet.**“ Vidéken lakó atyámfiak pedig szivleljék meg hozzájuk **Külön** ivlapon intézendő felhívásomat!